

Vytáhla ho z díry v sukni; pak vážně a pomalu Papetovi podala ten klíč od sídla svých pánů, jako by to byl klíč od městských bran, ustoupila o tři kroky dozadu a hluboce se poklonila.

Zatímco Baptistine podávala tento výklad, nakládali dřevorubci na sáně poslední nábytek: kredenc, komodu, a mezi nohy stolu trčící k nebi umísťovali bedny a balíky knih.

Muly měly na sedlech naložené slamníky, matrace, kostry postelí, dva noční stolky; ale aby nemuseli dělat ještě další cestu, nesli muži na hlavách, které si chránili polštářky, další bedny. Baptistine provlékla uchy sedmi či osmi kastrolů provázek a tenhle zvláštní růženec si pak ovázala kolem pasu; pod levou paží tiskla hodinový stroj a na pravém rameni udržovala v rovnováze dlouhou bedničku z lehkého dřeva. A na krk si konečně na dlouhou stužku přivázala pozlacené kyvadlo, které jí viselo přes záda a sahalo až na ploché kyčle a při každém jejím kroku odbíjelo vteřiny.

Odcházeli za hluku kamení pod sáněmi a za zvuků kacířského klekání, jež vyzváněly cinkající hrnce.

Žádná hudba nikdy Papetovi nezněla tak příjemně. S klíčem v ruce dlouho provázel očima ten osvobozující odchod, pak šel nahoru za Ugolinem, aby mu předal symbol jeho moci; uviděl ho, jak klečí na břehu potůčku. Na své ryšavé kudrny si posadil věnec z bílých karafiátů a zvedal k nebi pohárek naplněný vodou. Papet se domníval, že vzdává díky a že bude pít; on si však vodu vylil na hlavu a slavnostně pronesl tato slova:

„Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého tě křtím na krále karafiátů!“

Manon od studánek

Attilio ani na okamžik nezaváhal, a ihned jakmile se dozvěděl velkou novinu, přišel z Antibes, aby se osobně ujal řízení prvních prací.

Přijel na zářivě naleštěném motokole, z jehož výfuku se ozývaly výstřely jako z pušky a za nímž se táhl dlouhý pás modravého dýmu.

Attilio byl velký, širokoplecí muž, krásný jako nějaký starořímský princ. Hovořil jakýmsi dialektem, kterému nebylo moc dobře rozumět, ale i dosti slušnou franštinou, v níž však často lepil dvě adjektiva jedno na druhé.

Před pramenem se pokřižoval, dlouho se díval, jak teče voda, a pak řekl: „Je pěkný, jasný.“ Nato vypil s pozorností koštěra pohárek vody a prohlásil: „Je dobrá, svěží.“

Pak provedl několikrát měření za pomoci svých hodinek a vědra a nakonec řekl:

„Máš jí tu aspoň čtyřicet metrů za den. Kubických!... U nás v Antibes by nás to stálo tři tisíce franků ročně! Na plantáž pro dva dělníky jí máš třikrát tolik, než je zapotřebí!“

Ugolin a Papet se na sebe dívali a smáli se radostí. Pak se prošli po poli. Ugolin odkopl motykou trochu země. Attilio rozdrtil v prstech jednu hrudku, prohlédl si ji a přičichl k ní.

„Je pěkná,“ řekl. „Budou z ní velké květy. Ale napřed se musí vykácet všechny tyhle olivovníky.“

„Všechny?“ řekl užasle Papet.

„Všechny. Tyhle ty stromy všechno sežerou. Můžete si nechat tamty čtyři před domem. Ale ostatní musí přijít pryč. A pak tyhle borové hájky, které tu rostou na stráních okolo, ty také nesmějí sahat blíž než tak třicet metrů od pole. A potom si dovedu představit, že tady budou asi také králíci?“